

Paul van Loon

Nooit de buren bijten

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

Voor Hadidja

AVI M6

Zestiende druk 2014

© 1995/2006 tekst: Paul van Loon

Omslag en illustraties: Hugo van Look

Foto: Manisha van Loon

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 4983 2 / NUR 283

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

TATU TATU!

Met loeiende sirenes scheurde de brandweerauto door de straten.

‘Wat is dat?’ zei de bestuurder, toen er in een flits zwarte vleugels en blikkerende tandjes door het licht van zijn koplampen buitelden.

‘Alleen maar een vleermuis,’ zei de brandweercommandant. ‘Doorrijden, Johnny.’

De wagen gierde door de bocht, het huis dat in brand stond kwam in zicht.

‘Shit!’ riep de bestuurder. Een dier, een grote, zwarte hond leek het, stoof opeens vlak voor de wagen de weg over. In het licht van de koplampen gloeiden zijn ogen als rode kooltjes. Vloekend trapte Johnny op de rem.

‘Wie laat zo’n bakbeest nou los rondlopen!’ zei hij woedend.

‘Doet er niet toe, Johnny, we zijn er al.’

Felrode vlammen sloegen uit het dak. Ze grepen als klauwen naar de nachthemel en kleurden de volle maan rood. Er stond een behoorlijke menigte rond het brandende huis, zag de commandant. Hij vloekte.

‘Altijd hetzelfde gedonder! Waarom gaan ze niet uit de weg. Zijn ze doof?’

De bestuurder schakelde de sirene uit en sloeg op de claxon. Niemand in de menigte reageerde, niemand keek zelfs om. Het leek of er voor de mensen niets belangrijkers bestond dan een huis in vlammen. De wagen stopte vlak achter de toeschouwers. De brandweermannen sprongen eruit, rolden de slangen uit en haalden ladders te voorschijn.

Na drie uur hadden ze de brand geblust. Van het huis was niet veel meer over dan een zwart geblakerde hoop stenen. De mensenmenigte was de hele tijd zwijgend

blijven staan kijken, alsof ze op het kerkhof bij een begrafenis aanwezig waren. De brandweermannen zetten de helmen af en veegden het zweet van hun voorhoofd. Niemand feliciteerde hen, dus deden zij het zelf maar. ‘Goed werk, mannen. Gelukkig waren er geen mensen in het huis,’ zei de commandant. ‘De arme stakers die hier woonden hebben niets meer om naar terug te keren.’

Op dat moment barstte de menigte uit in een luid vreugdegejoel. De mensen dansten en sprongen als gekken om de rokende puinhopen. Ze vielen elkaar in de armen, sommigen feliciteerden elkaar zelfs. Er werden flessen ontkurkt en er werd vuurwerk afgestoken.

De brandweermannen keken stomverbaasd naar de feestvierende massa. Nog nooit hadden ze zo’n uitbarsting van vreugde meegemaakt bij een afgebrand huis.

‘Wat is hier in ’s hemelsnaam aan de hand?’ vroeg de commandant.

Niemand in de menigte lette op hen. Iedereen ging gewoon door.

‘Gekken!’ zei de commandant. ‘Kom, we gaan.’ Zijn mannen rolden de slangen in, borgen de ladders op en stapten in de auto. Toen kwam er een man naar hen toe. Hij liep een beetje onvast maar keek erg vrolijk uit zijn ogen. Hij klopte op het raampje naast de bestuurder en zwaaide met de fles.

‘Willen jullie ook een slokje? Vandaag is het een feestelijke dag.’

‘Schaamt u zich niet?’ zei de commandant. ‘Hoe kunnen jullie feestvieren terwijl de arme bewoners van dit huis nu dakloos zijn.’

De man keek hen opeens ernstig aan. ‘U begrijpt er niets van. De bewoners van dit huis...’ Hij nam een slok uit de fles en veegde zijn mond af. In zijn ogen kwam een kille blik.

‘Het waren monsters, meneer. Monsters!’ Toen begon hij keihard te lachen.

‘Rijden maar, Johnny,’ zei de commandant. ‘Ze zijn hier hartstikke gek.’ Met piepende banden stoof de brandweerauto weg.

De man keek de auto na, tot hij aan het eind van de straat verdween en zwaaide de fles boven zijn hoofd. ‘Monsters!’ brulde hij.

1 *Gitaargeweld*

Jimi plugde zijn gitaar in de versterker, draaide de volumeknop open en mepte met volle kracht op de snaren. Beneden in de woonkamer verschenen nieuwe scheuren in het al behoorlijk gebarsten plafond. De lamp, een karrenwiel waar acht schedels op zaten met gloeilampen in de oogholten, zwaaide heen en weer. Jimi schraapte zijn keel en begon te zingen.

In de aangrenzende kamer werd Ernst wakker in zijn kist. Hij deed zijn ogen open en drukte zijn handen tegen zijn oren.

‘Genoeg,’ jammerde hij. ‘Genoeg.’ Ernst was een muziekliefhebber. Hij hield het meest van klassieke muziek en kon uren rillend van genot naar klassieke radiozenders luisteren. Van het gitaarspel en het gezang van zijn broer kreeg hij alleen maar koude rillingen van afschuw. Snel propte hij de punten van zijn mantel in zijn oren, duwde het deksel van de kist open en rommelde een beetje tussen de spullen, die hij onder zijn hoofdkussen bewaarde. Toen hij uit de kist stapte, had hij een bijl met een korte steel in zijn handen.

‘Hi, hi,’ giechelde Ernst met een vleugje waanzin in zijn stem. Hij zette eventjes zijn hoektanden in de steel. ‘Hi, hi.’

Toen liep hij met de bijl onder zijn mantel verborgen naar Jimi’s kamer, van waaruit het gitaargeweld en de stem van Jimi als een stormwind op hem af kwamen.

Boris, de huiskat, sjokte juist over de overloop. Toen hij Ernst aan zag komen met de bijl, gingen al zijn haren overeind staan. Hij blies naar Ernst en zijn nagels flitsten tevoorschijn.

‘Kssjt!’ siste Ernst en hij zwaaide dreigend met de bijl.

‘Scheer je weg, of ik verander je in twee halve katten.’

Boris liet zich dat geen twee keer zeggen. Hij probeerde onmiddellijk door de muur te verdwijnen, zoals hij Lea, de zus van Ernst en Jimi, zo vaak had zien doen. Helaas was Boris van vlees en bloed en de muur liet hem niet door. Hij knalde er keihard met zijn kop tegenaan. De kat vroeg zich duizelig af waar al die schitterende sterretjes, die hij plotseling zag, vandaan kwamen.

Toen liep hij wankelend de trap af. Hij vond het wel aardig van de sterretjes dat ze met hem mee gingen.

Ernst stond intussen voor de deur van Jimi's kamer, waaruit een orkaan van geluid kwam. Zijn mantel fladderde om hem heen en zijn haar wapperde naar achteren, toen hij de deur openduwde met de bijl boven zijn hoofd geheven.

‘Wat moet jij hier!’ schreeuwde Jimi, terwijl hij op volle sterkte doorspeelde.

Het antwoord van Ernst ging verloren in de loeiharde solo, die Jimi uit zijn gitaar perste. De bijl viel op de grond en Ernst drukte zijn handen tegen zijn oren.

Aan de andere kant van de overloop ging een deur open en moeder kwam naar buiten.

‘Jongens, kan het niet ietsje zachter? Buurman Knieper heeft al een paar keer geklaagd,’ zei zij. ‘We wonen hier net zo lekker in deze rustige buurt. Verknoei het nou niet. Wat hebben we afgesproken?’

‘Lief zijn voor de burens,’ riepen Ernst en Jimi in koor.

‘Goed zo, lieverds. Als jullie dat maar onthouden, gaat alles goed.’

‘No problem,’ zei Jimi. ‘Ietsje zachter.’ Hij draaide de volumeknop van zijn gitaar een millimeter terug en rammelde er weer op los.

Plotseling werd er keihard en langdurig aangebeld.

‘Ik zal maar eens even kijken wie daar is,’ zei moeder.

Ernst knikte, raapte de bijl op en stormde de kamer van zijn broer binnen.